

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 3. Quomodo per D. Iosephum hoc Regnum Davidis ad Christum
pervenerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

SECTIO III.

Quomodo per D. Iosephum hoc Regnum Davidis ad Christum pervenerit?

LXV. **S**criptores qui in precedenti Sectione conveniunt in hoc quod Christus non per Mariam, sed per D. Iosephum in regnum successerit Iudæorum, discrepant in explicando quomodo hoc fieri potuerit?

LXVI. Noster Bachonius loco citato his
 „ verbis explicat: Descenderat enim, in-
 „ quit, jus Regni David per Salomonem,
 „ per lineam descendantem usque ad
 „ Ioseph: Nam Ioseph non solum fuit
 „ popularis homo de Tribu Judæ, sed
 „ etiam de domo David Regiæ, Matthæi
 „ c. 1. & Lucæ c. 2. Sed Deus voluit &
 „ approbavit, quod ipsi quibus jus de-
 „ derat, quod etiam jure adoptionis filii
 „ per eos adoptati, sui hæredes succede-
 „ rent: v. g. Deus dedit hæreditatem
 „ Isaac, Jacob, & successoribus genera-
 „ tionis filiis: in illa debuerat successisse
 „ Esau, & tamen Isaac adoptavit in hæ-
 „ redem secundo-genitum, Genesis c. 25.
 „ & abstulit ab Esau dicens: *Major ser-*
 „ *viet minori.* Et Isaac hæc post hoc ap-
 „ probavit Genes. c. 27. *Dominum tuum*
 „ *illum constitui.* Similiter de voluntate
 „ Dei Jacob, sceptrum abstulit à Ruben
 „ primogenito & dedit Iudæ, Genes. c. 49.
 „ Igitur eadem ratione cum dedit filio
 „ Virginis solium David Isaïæ cap. 9.
 „ & solium David ad Ioseph per lineam
 „ descendantem venerit, Ioseph illum
 „ in filium adoptavit notoriè, nam cu-
 „ ram ejus notoriè egit, traducendo ma-
 „ trem ejus tanquam legitimam uxorem
 „ suã in Bethleem, &c. Igitur pater quod
 „ sceptrum David jure humano Christo
 „ competit. Hæc noster Bachonius.

LXVII. Illi consonant Franciscus Lucas &
 Cornelius à Lapide in c. 1. Matth. ad
 illa verba, *Jacob autem genuit Ioseph vi-*
rum Mariæ. Hujus ultimi sententiam
 totidem ejus verbis accipe: Ibi ergo
 respondens ad quæstionem cur S. Mat-
 thæus retexit potiùs genus Iosephi,
 quàm Beatæ Mariæ, cum ex hæc solâ
 natus sit Christus? pro secunda ratione
 „ hujus modi procedendi dicit: Id idè
 „ fecisse Matthæum, quia Ioseph fuit ve-

rus & legitimus Christi Pater (câ scilicet
 „ cet ratione & modo quo infra part. 2.
 „ tract. 2. explicabo) & quia per Ioseph,
 „ non per Mariam Christus fuit hæres
 „ sceptri & solii Davidici, prout Deus
 „ promiserat Davidi 2. Regum c. 7. v.
 „ 12. Psalm. 88. & 131. & rursus 3. Reg.
 „ c. 9. v. 5. Sceptrum ergo Juda non tan-
 „ tum ex Dei promissione & donatione,
 „ sed & hæditario successione jure per
 „ Ioseph devenit ad Christum: si enim
 „ jure communi in hæreditatem paren-
 „ tum succedunt filii qui dumtaxat per
 „ publicam famam censentur filii; item
 „ illi qui à parentibus adoptantur, quan-
 „ tùm magis Christus successit Iosepho Pa-
 „ trisuo, utpote natus ex ejus conjugè
 „ virtute & dono Spiritus sancti. Quare
 „ sicut Iosephus habebat in Christum jus
 „ paternum, puta omnia jura quæ ha-
 „ bent Patres in filios: sic vicissim Chri-
 „ stus habebat erga Iosephum jus filiale,
 „ scilicet omnia jura quæ habent filii
 „ respectu parentum, ac consequenter
 „ jus quoque regni Judæici post mortem
 „ Iosephi: quod cum demonstrare vellet
 „ Matthæus, qui ut ait S. Augustinus,
 „ præ cæteris Evangelistis regiam Chri-
 „ sti dignitatem persequitur, idcirco fuit
 „ illi Genealogia Ioseph texenda non
 „ Beatæ Virginis, utpotè quæ viris su-
 „ perstitibus (qualis erat Ioseph,) ex Da-
 „ vide & Regibus prognatis, Regni hæ-
 „ res esse non poterat, ita Franciscus
 „ Lucas. Unde consequenter dicendum
 „ & Iosephi Patrem & Avos fuisse pri-
 „ mogenitos aut maximos natu ut jus
 „ regni ad eos devolveretur, Deo scili-
 „ cet ita ordinante, sicut idem ordinavit,
 „ ut Roboam, Asa, Josaphat, cæteri que
 „ Davidis posteri usque ad Iechoniam
 „ essent primogeniti, ex iis que Christus
 „ nasceretur, atque ita fieret solii Davi-
 „ dis legitimus successor. Huc enim or-
 „ dinavit, apte que disposuit Deus om-
 „ nes hæc generationes, uti & cætera
 „ omnia, ad majorem scilicet Christi
 „ gloriam, Regni jus, Regiam que di-
 „ gnitatem: idque Deo fuit per facile.
 „ Idem enim fecit in Ioakim, Sedecia,
 „ aliisque impiis Regibus, ergo multò
 „ magis in Christo. Hoc est quod dici-
 „ tur Luc. c. 1. *Dabit ei Dominus Deus se-*
 „ *dem David Patris ejus,* & Genes. c. 49.
 „ vers. 10. *Non auferetur sceptrum de Juda,*

„ nec Dux de favore ejus, donec veniat
 „ qui mittendus est, puta Christus, qui sceptrum
 „ iniquè per Herodem Judæ ablatum restituat, sitque Rex Judæorum,
 „ imò regnum eorum evehat, & in longè
 „ sublimiorem statum commutet, ut
 „ ex corporali faciat spirituale, ex terrestri
 „ cælesti, ex temporali æternum.
 „ Ita Franciscus Lucas & alii qui profundè
 „ hæc scrutati sunt. Quare immeritò nonnulli
 „ Theologi hanc de Christi hæreditario jure ad
 „ Regnum Judæorum sententiam rejiciunt.
 „ Hæc Cornelius à Lapide.

LXVIII. Possinus verò & Bollandus loco citato hanc viam carpunt ex ipsis eorum
 „ verbis. Extincto sine liberis Iechoniâ Salomonidarum
 „ postremo, in vanam brevemque spem Judæis Babylone captivis
 „ paulò ante mortem suam rursus ostenso, prorsus
 „ Salomonica Stirps exaruit, & quemadmodum Sanctæ
 „ Brigittæ revelatum fuit, non est completa in
 „ Salomone promissio, sed ab illius posteris transit
 „ ad posteros fratris ejus Nathan ex eadem Bethsabeâ
 „ nati post Salomonem: à quo Nathane carnalis
 „ generationis lineam ad Salathielem usque deducit
 „ pete sis ex Lucâ, & concludit Matthæum in eo
 „ ejusque posteris legalem dumtaxat successione
 „ spectasse. Atque huc spectat totus psalmus 88.
 „ in quo prophetico spiritu David istam Principatus
 „ à Salomonidis ad Nathanitas unâ cum promissione
 „ sibi de nascituro ex se Messîâ factâ translati,
 „ commutationem miserabiliter deplorat postquam
 „ ita magnificè extulisset misericordias David
 „ fideles: hoc est Davidi absolutè & irrevocabili-
 „ ter additas, quales cum sperasset eas quoque
 „ fore quæ fuerant in Salomonem traditæ, nec
 „ sibi persuasisset paternæ indignationis flagella
 „ filiis peccantibus intentata, usque ad commuta-
 „ tionem Christi processura, rursus sibi factâ
 „ juramenta repetit: & quasi non observasset
 „ Deum, de se Davide uno dixisse: *Misericordiam
 „ autem meam non dispergam ab eo, sed eam in
 „ aliquo filiorum ejus implebo, nulli nominatim
 „ obstrictus, & pro cuiusque meritis erga singulos
 „ me habiturus, ita dolenter exclamavit: Tu verò
 „ repulisti & despexisti, Regiam scilicet stirpem,
 „ eatenus à Salo-*

„ mone deductam, distulisti Christum tuum,
 „ sive aliò transtulisti. Deinde cætera persequens
 „ quæ sunt in urbis excidio & Salomonidarum
 „ interitu lamentabilia: *Vbi sunt, inquit, misericordie
 „ tue antiquæ..... memor esto opprobriorum
 „ servorum tuorum..... quod exprobraverunt
 „ inimici tui..... commutationem Christi tui.*

Gentiles videlicet insultabant post mortem Iechoniæ, Judæis, eatenus arbitratris
 „ spem suam in Salomonidis completam iri, nunc
 „ eam demùm parere vanam: sed minimè vanam
 „ fuisse, quamvis aliter atque ipsi crediderant
 „ accipiendam, & in Nathanitarum successione
 „ complendam agnoscit, Divinæ voluntati in
 „ fine Psalmi acquiescens Prophetâ dicendo *fiat,
 „ fiat.* Exinde tamen difficilius fuit Judæis certa
 „ illa atque infallibilis Messîæ ex Davide expectatio:
 „ quæ difficultas obscuritasque tunc etiam crevit,
 „ quando in morte Jacobi qui Sancto Iosepho atque
 „ ad eum etiam Mariæ Virgini Pater legalis assignatur,
 „ defecit principalis illa per Abiud ducta
 „ Zorobabelidarum propagatio, & ut ad veros
 „ repromissionis hæredes perveniretur, per
 „ carnales generationes Reza altero Zorobabelis
 „ filio descendendum fuit ad posteritatem Heli:
 „ idque præmortuo Joachimo, ut proinde eo
 „ omisso post Jacob, immedie atè fuerit Ioseph
 „ nominandus Vir Mariæ, non qualiscumque,
 „ sed ut Attici dicunt *epidicazomenos.* Cognationis
 „ proxima jure sumptus ex præscripto legis:
 „ quo sensu viri nomen videri non potest à
 „ Genealogiâ alienum, utpotè idoneum constituere
 „ gradum unum: eo enim fiebat ut vice Patris
 „ Christo Iosephus esset, in eumque etiam si nullum
 „ cum Virgine Matre fuisset matrimonium,
 „ solius agnationis jure, tanquam in legalem
 „ filium, omne jus sibi acquisitum refunderet:
 „ Quia Christus mediante Matre ex Spiritu
 „ Sancto fecundatâ, adeoque nihil peregrini
 „ sanguinis in genus suum inferente, tam verè
 „ fuit filius legalis Iosephi, quam verè mediantem
 „ eadem Matre & Joachimo erat filius & hæres
 „ Heli communis Mariæ & Iosepho Genitoris:
 „ quem representando, Christus fiebat idoneus
 „ adeundi cuiusvis juris revoluti in ipsius Heli
 „ de-

N a

mortui

Synopsis

Magnificat
D.
Iosephi
SV
an

„ mortui caput per obitum filii Iosephi nullâ sobole ex se propagatâ morientis.

LXX. „ Ad eò ut nuptiæ cum Mariâ contractæ non fuerint necessariæ, utilesvè inferendo in successionem Regni Iudaici Christo: nulla enim nuptialis lex privignum faciebat vitrici sui hæredem necessarium, nec quia per illam uxoris corpus transit in mariti potestatem, ideò omne quod ex eâ quomodocunq; natum fuerit, marito imputari debet, aut potest, ut patet in spuris. Fuerunt tamen eadem nuptiæ, ob alias urgentes causas ordinatæ à Deo, quarum capitales duæ hæ, ut extra suspicionem fornicariæ copulæ virginei conceptus mysterium poneretur, interim dum miracula comprobarent Dei Filium Messiam, citra virilem concubitum & potuisse gigni, & reâpse absque eo genitum fuisse: deinde ut servaretur lex de conjugis, *non periclitidon*, paternas hæreditates in solidum aduentium, qualis erat Ioachimo Maria. Hæc Possinus & Bollandus.

LXXI. Sed neutra harum explicationum valet: Nam contra primam nostri Bachonii, Francisci Luca, Cornelii à Lapide, & aliorum facit quod constat ex istis verbis Jeremiæ cap. 22. vers. ultim. contra Jechoniam ex Salomone descendentem. Hæc dicit Dominus; *Scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur, nec enim erit de femine ejus vir qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Israel.* Itemque ex pluribus aliis Scripturæ locis Regnum à stirpe Salomonicâ usque ad Christum ablatum, & ad Nathanitas translatum, ut proindè illud per Salomonidas ad Christum recto ordine pervenire nequiebat.

LXXII. Contra secundam verò, præterquam quod falsum est quod aiunt Possinus & Bollandus citati, quod scilicet extincto Jechoniâ, quem vocant (nescio quomodo) Salomonidarum postremum, stirps Salomonica prorsus exaruerit, vel dicant mihi à quo sint illi qui post Jechoniam in totâ tertiâ Testaradecade recensentur ut geniti ex se invicem à Matthæo? & concludant Matthæum vel mendacem vel deceptum. Contra hanc secundam, inquam, facit quod

supra evicimus Christum, Mariam, & Iosephum non ex lineâ Nathan apud Lucam, ut volunt hi Authores, sed ex lineâ Salomonis apud Matthæum descendere secundum carnem.

Ac deinde contra utramque facit quod ex utrâque necessario & inevitabiliter sequeretur intolerabile absurdum quod scilicet inutilis esset prorsus ac vana alterutrius Evangelistarum respectu Christi & nostri tam operosè deducta Genealogia, qui tamen illam ad ipsum ex professo referunt sine dubio propter alicujus magni momenti rationem.

Probatur hæc sequela, quia in primâ sententiâ non accepit Christus carnem propagatam ex Nathane, nec etiam Regni successionem per D. Iosephum, in quibus tamen duabus stabant repromissiones Abrahæ & Davidi factæ, & à Iudæis expectatæ, cum ea Christus in hac sententiâ accepit per lineam Salomonis à Matthæo extensam, ad quid ergò Lucæ Genealogia? An ut sciretur quod D. Iosephus erat filius legalis Heli, & consequenter ejus hæres & Christus per ipsum? Sed si Heli nullum jus habebat ad Regnum Davidicum commutandum à Christo, quid conferebat nobis scire quod Divus Iosephus & per ipsum Christus alicujus glebæ terræ aut domunculæ per Heli hæres erat? certè nihil prorsus, ergò inutilis prorsus fuisset ac vana Lucæ genealogia. Reversa & torque hoc idem argumentum eodem modo reversibile in Possinum & Bollandum, qui dicunt Christum & Iosephum per lineam Nathan (quam deducit Lucas) carnem & regnum accepisse, & invenies pariformiter Matthæum inutiliter respectu Christi & nostri suam pertexuisse Genealogiam: sed nihil potest esse absurdius tali sequelâ ex utraque istâ sententiâ æqualiter necessario inferendâ: ergò neutra potest esse vera.

Atque hoc etiam argumentum similiter præmit eos qui dicunt per Mariam Matrem suam Regnum istud accepisse: vel enim illa, à quâ solâ etiam Christus accepit carnem descendit à Davide per lineam Salomonis, vel per lineam Nathan: si per lineam Salomonis deductam à Matthæo: ad quid ergò Genealogia

Genealogia Lucæ: Si verò e contra per lineam Nathan deductam à Lucâ, ad quid Genealogia Matthæi?

LXXVI Dicendum ergò, viâ quasi mediâ inter utramque incedendo, Christum jure hæreditario in Regnum Davidicum successisse per D. Josephum ex hoc quod cum Josephus à Salomone descendat secundum originem carnis eodem fermè passu cum B. Virgine, ad cujus nuptias pervenit uti propinquus ex præscripto legis Numer. cap. ult. præcipientis, ut puella hæres paternorum bonorum, nubere volens, accipiat virum de Tribu & cognatione Patris sui: sicq; factus est D. Josephus Pater Christi in Sponsâ suâ, de tempore conjugii sui cum illâ, Spiritus Sancti virtute concepti, & reciprocè Christus ejus hæres necessarius longè strictiori jure quàm filii legales ex lege Deuteronomii.

LXXVII. Cum ergò D. Josephus licet descendens ex Salomone secundum originem carnis, esset filius legalis Heli descendens recto ordine ex Nathane altero Davidis Regis filio, hinc Regnum Davidicum à Salomonidis ob eorum peccata translatum ad Nathanitas delatum est ad Heli, & eo mortuo sine liberis ex se progenitis devolutum est ad Divum Josephum uti filium ejus legalem & hæredem; & consequenter D. Josepho mortuo ad Christum strictius filium suum quàm ipse Josephus esset filius Heli.

LXXVIII Nec possibile est ut aliter Christus ex lineâ Salomonis descendens Regnum ad lineam Nathan translatum hæreditario jure obtinere potuerit quàm hoc modo: Et verò si non rediisset hoc modo ad Christum non ita pateret veritas eorum quæ refert Lucas c. i. v. 32. & 33. ubi ait: *Dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus & regnabit in domo Jacob in æternum, & regni ejus non erit finis*: quod in hac nostrâ sententiâ verificatum invenitur, dum sedem seu regnum Davidis per Patrem suum D. Josephum accepit, & ita extulit, ut de corporali fecerit spirituale, de humano divinum, de temporali æternum: Istud quippè Lucæ *Dabit illi, &c.* non significat simpliciter Christum regnaturum in domo Jacob in æternum, sed etiam super sedem David quam facturus est æternam, illam scilicet com-

mutando in se ab humanâ in divinam: debuit ergo illa à Nathanitis ad eum rediisse ut ipse eam ita evehere posset & commutare. Quocirca cum hoc ita pronuntiasset Lucas, ipsius partes erant probare, quod fecit, Genealogiam illorum per quos regnum ad ipsum pervenit prosequendo, & Genealogiæ Matthæi quæ tantum originem ejus secundum carnem attigerat assequendo: sicque patet quomodo utraque Genealogia spectet ad Christum, quod non ita se habere in aliis sententiis manifestum est.

Regnum ergò à Salomonidis translatum ad Nathanitas rediit ad Salomonidas in Christo descendente ex his, & regnum adepto per lineam legalem D. Josephi Patris sui, per quem jus illius erat: ut sic in Christo utraque linea regalis tam Salomonidarum quàm Nathanitarum benediceretur, & relevaretur, & utraque in Christo reunita regnaret in æternum.

LXXIX. Confirmatur hæc doctrina ex propheta Jeremiæ c. 22. contra impium lechonium à quo cœpit regni translatio & qui ille est quem ponit Matthæus in Genealogiâ suâ in capite tertiæ Tessaladicis: de hoc dicitur ibi v. ult. *Hæc dicit Dominus scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur. Nec enim erit de semine ejus vir qui sedeat super solium David & potestatem habeat ultra in Iuda, ubi istud, Hæc dicit Dominus scribe, significat sententiam & decretum Dei contra ipsum, eum privantem & posteros suos non tantum usu ut volebat supra noster Bacchonius, sed etiam omni jure regni. Non itaque Nabuchodonozor impium istum adducendo captivum in Babylonem cum filiis suis spoliavit regno, sed Deus, qui usus est Nabuchodonozore tanquam instrumento ad exequendum sententiam suam contra ipsum: Cum verò in istis verbis: *Non erit de semine ejus vir*, particula ista *vir* juxta Glossam & D. Hieronymum sit taxativa & per hanc Prophetam intelligere voluerit eum qui sit vir seu homo tantum, per quod exceptus est ille qui est homo & Deus simul: profectò sonavit propheta regnum rediturum ad istam lineam in Christo, qui non fuit homo tantum,*

N 3

sed

Synopsis

Nathanitis

D.

Josephus

SV
an

sed homo & Deus simul, prout de facto rediit, dum Christus existens de lineâ Salomonis secundum originem carnis, factus est hæres regni per D. Iosephum pertinentem secundum legem ad Heli ex lineâ Nathan, ad quem Heli recto ordine devolutum erat regnum revolvendum in Christum filium D. Iosephi.

LXXXI Ex his inferes, primò, contra Possinum & Bollandum nuptias D. Iosephi eum Mariâ non tantum fuisse utiles, sed etiam absolute necessarias inferendo in successionem regni Iudaici Christo: cum enim ut toties dictum est regnum istud esset à Salomonidis ad Nathanidas translaturum ex decreto Dei ob peccata priorum, & ex his Christus carnis originem traheret per Mariam, unde ad illud iure hæreditario pervenire potuisset nisi per D. Iosephum? At si D. Iosephus uti Heli ex Nathane descendens filius legalis, & consequenter regni ad ipsum per eisdem Narhanitas successivè & recto ordine delati hæres, Matri ejus dum conceptus est non fuisset conjugatus, quomodo eo mortuo Christus regnum ab ipso iure hæreditario accepisset? Certè manifestum est quod si D. Iosephus non nupsisset, non ad filium Virginis quamvis sibi secundum carnem propinquissimæ, sed ad proximiorum secundum legem, ad quorum lineam per eandem legem translatus erat, Regnum revolutum fuisset: si verò nupsisset alteri quàm B. Virgini, & mortuus fuisset improlis sicut Heli, filius ei per propinquum ex lege Deuteronomii suscitandus, in ejus jura hæreditatem & regnum successisset, vel si proles suscitata non fuisset masculus, rediisset ad propinquiorum Heli Patris sui legalis, cum ad hunc maximè quod spectat hæreditatè, non ad Patrem carnalem, pertineret.

LXXXII Inferes secundò, contra eosdem, frigidam esse nimis & indignam Christi ad D. Iosephum, cum privigno ad vitricum comparationem, cum enim Christus esset in Virgine uxore D. Iosephi, non ante nuptias cum illâ ut privignus, sed de tempore illarum sine illius injuriâ virtute Spiritus sancti conceptus, ideo omni jure hic D. Iosephi hæres erat necessarius, qualis non est privignus respectu vitrici, quare si non

esset alius Christus respectu D. Iosephi, quàm privignus respectu vitrici, ab ipso non ad Christum, sed ad proximiorum Heli Patris sui legalis reversum fuisset Regnum.

CAPUT XIII.

Fuit tamen D. Iosephus conditione Faber.

CIVES Nazarethani Concives Christi eum noverant ab ipsis vitæ primis unguiculis: Sciebant hinc ipsum nunquam studiis litterarum operam dedisse: Illinc tamen eum videbant admirabiliter concionantem, Scripturas profundissimè & clarissimè qualiter nullus explicantem: *Nunquam enim sic locutus est homo*, Joann. cap. 7. v. 46. Miraculorum quæ in dies & horas operabatur famam audierant, nonnullorum & ipsi testes oculati erant: propterea stupentes & attoniti inquirunt, ut scribit Matthæus c. 13. vers. 55. *Vnde huic sapientia hæc & virtutes? nonne hic est Fabri filius?* Et Marci c. 6. *Nonne hic est faber?* Utrumque enim dixerunt, alii hoc, alii illud.

Fabrum ergo fuisse D. Iosephum & Christum ejus filium ex his locis manifestum est, & hoc est quod videtur multis durum, & propter quod fidè doctrinæ à nobis præcedenti capite traditæ vix dare possit: quæ enim apparentia, inquirunt, quod homo Faber, tam tenuis ut ex opificio victitare debuerit, fuerit hæres istius Regni?

Sed qui ita ratiocinantur non advertunt distinctionem esse inter usum regni, & jus ad regnum. Et posse facile fieri ut ex Progenitoribus diu usu regni privatis nascantur posterii tenues, etiam regni hæredes, seu jus præcipuum & plenum ad regnum habentes: & ut vidimus Davidem ex pauperulo opulione, & alios ex vili casâ ad solium, Dei (per quem Reges regnant) nutu erectos, ita eodem nutu & Reges & eorum posteros tandem prostratos & ad tenuem fortunam dejectos: pleni sunt libri hujus & illius versatilis fortunæ ludis & revolutionibus: tanta est